

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ ΜΕΝΙΕ

Ο ΑΜΙΛΗΤΟΣ ΙΛΑΡΧΟΣ

(Έπεισόδιο του Γαλλογερμανικού πολέμου).

Ἡ μεγάλη αἰδουσα τῆς ἐπαύσεως, πῶς βρισκόταν κοντά στα γερμανικά σύνορα, φοιτούσαν ἐκπαινο τὸ βράδυ ἀπὸ μιὰ μικρὴ κατασκηνωθὲν λάμα. Μέσα στὴ στάχτη τοῦ

ἔξαυτο ἔπληθον μικρὰ μισοδοξομένα κάρθουνα. Τὸ ῥολόι χρονοῦσε μονότονα καὶ ὁ ἀέρας ἔξω φρεσὸς λυσασμένη.

Μέσα στὸ δωμάτιο ἦσαν ἕνας μικροσώμος, ἰσχνός, χαμηλοφασίμενος γέρος μὲ γυφτωμένο πρόσωπο καὶ φαίσαρὸ κεφάλι καὶ μιὰ γυναίκα πρὸς προσεγγιστὴν γονατιστή, μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ὁ γέρος αὐτὸς ἦταν πατέρας ἑνὸς νέου πρὸ ἔλασε καιρὸ τώρα στὸν πόλεμο καὶ ἡ γυναίκα πρὸς προσεγγιστὴν, ἦταν ἡ νύμφη του, ἡ σύζυγος τοῦ γιου του. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε τὰ μάτια τῆς κατακόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ ἀπάνω στὸ πρόσωπό της ἦταν ἀντοπισμένη ἡ σφραγίδα τοῦ πόνου.

Ἐκπαινο τὴ στιγμή ἀναστήθηκε ἀπ' ἔξω ὁ σκόλος νὰ γαργῆ ἀιδάουμα καὶ συγχρόνως ἐπισκολοῦθησαν γογγύου βηματισμοὶ καὶ χτυπήματα στὴ μεγάλη πόρτα τῆς αἰθῆς, ἔλαρα στὴν ἀσχή, πρὸς δυνατὰ ἔπειτα.

— Τὶ διάβολο! ποιοιοιοιοιο ὁ γέρος. Νύχουν ἔομαι κούλας οἱ Πρόσοσο ἀπὸ χροιο μᾶς;

Ἡ Ἰωάννα —ἔτσι λεγόταν ἡ γυναίκα— σχεδὸν φέγγουνη, μὲ τίς κόγγες τὸν κατιπὸν μεγαλομένους ἀπ' τὸ φόβο, πήρε μὲ τρεμμένο χροιο τὴ λάμα καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ἐ, ἀπ' τὸ ἀπὶ! ἀναστήθηκε ἀπ' ἔξω μιὰ φωνή. Ἄνοιξτε! Τὶ περμένετε;

— Ἰωάννα, φέλλισε ὁ γέρος, θάνα πλοτε κλέγτες. Πήγαυε νὰ μὲ φέγγε τὸ ὄπλο μου...

Ἐντοπιταξὸ ἄνωγ φάνηξε ἡ σκιά ἑνὸς ἀνθρώπου, πρὸς σαφάραυον στὸν τοῖχο καὶ μιὰ φωνὴ ἀνεχράζε ἀσθμαίνοντας:

— Γρήγορα, γρήγορα! Εἰπαυτε Γάλλο στρατιώτες!... Ἄνοιξτε!...

Ἡ Ἰωάννα ἔβαλε τὸ σπουριασμένο κλειδί στὴν κλειδαῖα τῆς μεγάλης πόρτας, ἡ ὅποια ἄνοιξε τριζόντας καὶ ἄφραε νὰ περσοῦν μέσα πέντε ἀνδρες. Μόλιον ἀθάρουα καὶ σταθῆσαν γὰ μιὰ στιγμή ν' ἀφουργουαστοῦν. Δὲν ἀκουροῦν ἄνωγ παρὰ τὸ βογγητὸ τοῦ ἀέρα μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ γέρος ὀδύγησε τοὺς ἔξενους στὸ ἔσωτερικὸ τοῦ οἰκίματος. Οἱ φτεροτιμῆες καὶ ἡ ἄφραε τὸν σπαθιοῦν τὸν πέντε ἀνδρῶν ἀντιχουσαν δυνατὰ ἀπάνω στὸ πάτωμα.

Οἱ τέσσερες ἀπὸ αὐτοὺς, μπαίνοντας στὴν αἰδουσα, ἔπειαν ἔξαντιμῆμοι ἀπάνω στὶς καρέκλες. Μόνω ὁ πέμπτος στεκόταν ὀρθως, ἔχοντας τὰ χροια σταυρωμένα στὸ στήθος.

Αὐτὸς ἦταν ἀξιομωθὸς τὸν δραγοῖνον, Ἰλαρχος, ἰσχνὸς καὶ ἔσιον ἀναστῆματος, ἡλικιᾶς εἰκοσιοχῶ μὸλις ἔτων. Τὸ μαυρο μουσταῖο του καθιστοῦσε συμροτῆρη τὴν ἀσχροτιμα πρὸς προσώπου του καὶ τὰ μαυρα του μάτια ἔλαμπαν διατραστικὰ κίττω ἀπὸ τὸ χροῖος του.

Οἱ τέσσερες στρατιώτες, ἀπ' τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας ἦταν δεκανέας, φανῶντοσαν ἀποκαμωμένο. Ἡ στολή τους ἦταν ἔσρασιμῆες καὶ τὰ παπούσια τους καταλασποῖουα.

— Ἄ! φηθῆσε ἐκὶ τέλους ὁ δεκανέας σὰν νὰ ἀπαντοῖσε ἀτὰ τραμαγμένα βλέμματα τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ πατέρα της. Σήμερα ἔλαυε μεγάλη ντασάβουα μὲ τοὺς Πρόσοσους... Εἶνε ἀλήθεια πὸς μᾶς τούουια, ἀλλὰ καὶ ἔμειε τίς χροιασε κᾶσταν... Ἡ ἴλη μᾶς κατιστραφῆκε, διαδύθηκε!... Τὰ ἀλογὰ μᾶς ξεκοιλιάσθηκαν! Τὰ πολεμοφοδῖα μᾶς ἔξαντιμῆθηκαν ὄλα... Στὸ τέλος, πολεμῆσαμε μὲ τίς πέτρες!... Δὲν μὸς ἀπέμειαν παρὰ αὐτὰ!...

Καὶ ἔδειξε τὸ κατακατωμένο μαυτιλή πρὸς τὸν κέτωλό του, τὸ ντουφεκι καὶ τὴν ἐφορολόγη πρὸς κροατοῦσε τὰ χροια του.

— Λοιπὸν; ῥωτήσε ὁ γέρος.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ δεκανέας, οἱ Οὐλάνοι μᾶς κινηγοῖον βῆμα πρὸς βῆμα. ἔχουν μάλιστα σκοπὸ νὰ καταλάβουν ἀπάνω τὸ χροιο... Ὁ κόσμος ἔξω φορτώθηκε τὰ πράγματὰ του καὶ φεύγει... Οἱ Οὐλάνοι ἔρχονται!...

— Μᾶ, καλοιο μου ἀνθρώπω, εἶπε ὁ γέρος ἀναστενάζοντας καὶ ἔφρωνετας τὰ χροια του μ' ἀελλισία, θέλετε νὰ μᾶς σφάξουν καὶ νὰ μᾶς κᾶθουν ὄλους ἐδῶ μᾶς;

Νότα, πατέρα! τὸν δέκορε ἐπιτακτικὰ ἡ Ἰωάννα. Σ' αὐτὸ τὸ σημείο ἔπενεθὶ ὁ Ἰλαρχος καὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ ἐπιβλητικὴ εἶπε:

— Πρόσοσο περὶ τῆς ζωῆς τεσοῖνον ἀνθρώπων... Μπρσοῖτε νὰ περηνβῆσετε στοὺς τέσσερες δραγοῖνους μου ντόπιες ἐνδομῆσεις καὶ νὰ κροῖφτε τίς στολές τους;

— Καὶ ἔσσις; ῥωτήσε ἡ Ἰωάννα.

Ἄλλὰ ὁ Ἰλαρχος δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντηση.

Τότε ἡ Ἰωάννα γονάτισε μπρὸς σὲ μιὰ κασέλα καὶ ἄσρασε τὰ βγάδι διάφορα χροιαῖατα ρουῖα, ἐνῶ ὁ πεδερός της τὴν κίταξε ἔντρομος.

Ἐσαυα ἡ γυναίκα σταμάτισε τὴ δουλειὰ της, βγάδοντας μιὰ τραμαγμένη κροιο γῆ. Συγχρόνως ὁ δεκανέας γέμισε γρήγορα τὸ ὄπλο του, ἐνῶ ὁ Ἰλαρχος καὶ οἱ ἄλλοι δραγοῖνοι ἔφεραν τὰ χροια στὰ σταθῖα τους...

Ἐξω τὸ σκολὶ γαῖγριζε, ὄλο γαῖγριζε...

— Κροιοτῆτε! Κροιοτῆτε! φωνάξε ἔξωλλη ἡ Ἰωάννα καὶ ἔτορεξε ν' ἀνοῖξη μιὰ πορτίουα, πρὸς ὀδύγησε στο ἀποδοῖουα. Ἐζει ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ἔπληθον δεμῖατα ἀχρόου καὶ χροιαροῖ καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη μιὰ κινηρὴ σκᾶλα, ἀκομιλομένη στὸν τοῖχο.

— Πᾶστε τὴ σκᾶλα καὶ ἀνεθῆτε τὴν ταράτσα! εἶπε ἡ νέα γυναίκα, δίνοντας στὸ δεκανέα τὸ φανάρι. Γρήγορα ἄνωγ καὶ ὁ Θεὸς βοηθῶς σας!...

Οἱ δραγοῖνοι ἀνεθῆκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλω στὴν ταράτσα, προχουῖοντας σχεδὸν ψηλαμητὰ, λόγω τοῦ ἀμωθροῦ φωτὸς, καὶ ὄταν σὲ λίγο τὸ φανάρι σβύστηκε, ἔμειαν συσπειρωμένοι μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ καὶ πάνω ἔχουῖσαν βῆματα ἀλόγουν, κλαγγές σπαθῶν, διαταγές, φωνές, κροαγές. Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ καταρῆς ἔμειονταν γροιο τους, ἀποῖουαν τὴ μεγάλη πόρτα τῆς αἰθῆς νὰ τριζῆ. Μέσα στὴν αἰδουσα τῆς ἐπαύσεως ἀντήχησε σὲ λίγο ἕνας συγκεχυμένος θόρυθος, ἡ ἀδύνατη φωνὴ τοῦ γέρου του, καὶ ἡ ἔσρατικὴ φωνὴ τῆς Ἰωάννας.

Ἐσαυα ἡ πόρτα τοῦ αποδοῖουα ἄνοιξε καὶ μιὰ τραχειὰ φωνὴ διατάξε γερμανικὰ νὰ ἐφρωνῶσαν μὲ τίς λόγγες τοὺς σωροὺς τὸν ἀχρόου καὶ τὸν χροῖου.

Τότε ὁ Ἰλαρχος ἔβγαλε τὸ περσοφορο τοῦ καὶ ἀπλοῖονοντας τὸ χροιο του γροιο του, γὰ ν' ἀντιληφθῆ πρὸς βρισκότουσαν οἱ ἀνδρες του, τοὺς εἶπε:

— Προσοχη!

Κι' ἔπειτα, ἐνῶ κάτω αἰξάνοταν ἡ ταρῆ, πρόσθεσε:

— Σκεφθῆτε τὴν πατρίδα, Ὁφροῖουμε νὰ πεθάνουμ οἰον πραγματικὸ Γάλλο!... Εἰστε ἔτοιμοι;

Οἱ Πρόσοσοι ἀνέβαναν κροια τὴ σκᾶλα τῆς ταράτσας. Μᾶ μὸλις ἔφτασαν ἀπάνω, μιὰ ὀμοφροντία ἀκούστηκε.

Ἐπακολούθησε κατόπιν, μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ πραγματικὴ γιγαντομαγῖα. Ἀπὸ τοὺς Πρόσοσους σωριασθηκαν κάτω δεκά ἐν ὄλω νεχροῖ. Μᾶ καὶ ὁ Ἰλαρχος, πρὸς πολεμῶσε ἀελλισωμένο, ἔμεινε σὲ λίγα λεπτά, μ' ἕνα μόνω δραγοῖνο. Ὁ ἴδιος εἶχε σκοτωοῖσε ὄς τώρα δύο ἀπ' τοὺς ἔχθροῖς του καὶ ἔξακολούθησε νὰ μάχεται ἀπορασιστικὰ, διαφροῖουκοντας βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἔδαφος.

Οἱ δύο Γάλλοι ἀποσθοχουῖσαν διαρκῶς μπρὸς στὴν ὄθηρη τὸν πολυαῖθιον ἔχθροῦν του. Σὲ λίγο ὁ δραγοῖνος, πετασοκομένους ἀπ' τίς σπαθῆς, ἔπεισε στὰ χροια τὸν ἀντιπάλου. Ὁ Ἰλαρχος ὀποχοροῖσε τώρα ἀγρὰ καὶ χτυποῖσε, ὄλο χτυποῖσε, μὲ τὰ δόντια σφηνῆμα.

— Παραδοθῆτε! τοῖ φωνάξε γαλλικὰ ὁ ἀντίπαλός του, ἕνας ἔφρολοσομῶς Γερμανὸς ταγματῆροχη.

Ἄλλὰ ὁ Ἰλαρχος, ἀντι νὰ τοῦ ἀντήνηση, τοῦ ἔροριξε ἕνα βλέμμα γεμῖατο ἀπὸ πρόκληση καὶ μῖος. Ἡ στολή του ἦταν μούσομειμα ἀπ' τὸν ὄδοθα καὶ τὸ αἶμα, ἀλλ' αὐτὸς ἔξακολούθησε νὰ χτυπᾶ μὲ τὸ ξίφος του πρὸς ὄλες τίς διεφθῆσεις.

— Παραδοθῆτε! Παραδοθῆτε! ἐπανέλαβε μὲ θαυμασιὸ καὶ ὄλοστο συγχροῖος ὁ ταγματῆροχη.

Ἄλλὰ βλέποντας, ὄτι δὲν ἔπειαν ἀντήνηση, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, στὸ ὄποιο τοῦ ἔμεινε ἀκόμη μιὰ σφᾶρα καὶ, κάτω ἀπ' τὴ λάμψη ἑνὸς πυροσφῖ, τὸν ἐσοκάπεισε καὶ ἐπυροδὸλησε.

Ὁ Ἰλαρχος στροφογοῖσε προσποθῆοντας νὰ στροιχητῆ ἀπάνω στὸ σπαθῖ πρὸς τὸ ἔφρονε ἀπ' τὸ χροιο του καὶ ἔπεισε, χροια νὰ βγάλη οὐτ' ἕνα ἀναστεναγμὸ!...

Ὁ κόσμος ἔξω φορτώθηκε τὰ πράγματὰ του καὶ φεύγει...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Από τα άμμητα του Τέλη Πετσάλη. Τα κλαμπουρίκι του κ. Μιχαλακοπούλου. Πώς πεθαίνουν οι ήρωες. Η τελευταίες στιγμές του Λεωνίδα Άστεριόδη. Ένα ανέκδοτο του γυμνασάρχου Χανίων κ. Γενεράλη. Ο πατριωτισμός του, κ.τ.λ.

Κάποτε ο αλησμόνητος Τέλης Πετσάλης φώτισε το φίλο του Φίλιππο Λέλη, τι έγινε το συγγενές του Μπαρούα—Σταύρος. — Πέθανε το καμένο το γεροντάκι, άποροζήθηκε ο Λέλης. — "Α! ο καμένος ο Μπαρούα—Σταύρος, και πώς; — Νά, άμα γύρισε από τον περίπατο, κάθισε στο γραφείο του, άνοιξε ένα βιβλίο και εδιάβαζε. Έξαφνα έβγαλε τα γυαλιά του κι έπεσε κάτω νεκρός! — "Α! τόσο το καμένο που πρόφτασε κι έβγαλε τα γυαλιά του! φώναζε ο Πετσάλης. — Γιατί; φώτισε ο Λέλης εκπληρωμένος. — Γιατί έτσι, τουλάχιστον, δεν είδε, ο κακόμοιρος, το Χάρο...

Πρό ήμερών μιά Ρουμανική έφημερίδα, ή «Κουεντούλα», δημοσίευσε μιά είδηση, ή όποια άναστράωσε την Ερώση και την Ελλάδα. Έγραφε δηλαδή ότι ο Βενιζέλος συναντήθηκε ή θα συναντηθή στο Λονδίνο με τον πρίο Βασιλέα με Γεωργίου, για να συζητήσουν τίς τίς έπανόδοι του στον Έλληναζών Θρόνον κατά το προσεχές φθινόπωρο.

Κάποτε δημοσιογράφος και πολιτεόμενος, μόλις είδε την είδηση αυτή πήγε και φώτισε τον άντιπροέδρο της Κυβερνήσεως κ. Μιχαλακοπούλου, άν άληθύνει τίς γραφέντα στην «Κουεντούλα». Και ό κ. Μιχαλακοπούλος άπάντησε: — Όύτε... κ ο ρ β ε ν τ ο έ λ να γίνεται περί τούττης συναντήσεως!...

Κατά τον πόλεμο του 1912, άπάνω σ' ένα φορείο, απελαμένως με μιά συνόβητα έσπαρταίσις, βογγούσε βαρειά από μιά διαπερή πληγή του ώμου ένας νεώρος ήμερος δεκανέας του πεζικού, ο Λεωνίδας Άστεριόδης, γυιος του γνωστού ές Μεσολογγιον μεγαλειώδη και φοιτητής της Ιατρικής.

Σε μιά στιγμή τον πληρώσε ένας φίλος του και τον φώτισε πώς είνε. Κι ό Άστεριόδης, μόλις μπορώντας να μιλήσει, με φωνή σπασμένη, του άπάντησε, άδιαφορώντας για την πληγή του, άδιαφορώντας για την κατάστασή του: — Πώς να είμαι! Μπαρούσαμε να φέρομε μεγαλύτερα άποτέλεσμα στην μάχη, άν ίσχυζαμε δύο όρες πόν!...

Έξαίτια έβλεπε τα μάτια του και ξεψήφωσε! Το πρσί τίς έπομένεις έθαραν τον ήρωα αυτόν στο φτωχό νεκροταφείο της Νομής του Άγιου Άντωνίου, στο μικρό χωριό Λαμαράδες, που ήταν δύο ώρες πύ πέρα, από το πεδίον των μαχών του Σαρανταπόρου.

Στην «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως» δημοσιεύθηκε πρό ήμερών ή άπομνημόνιος εκ τίς ύπηρεσίας, λόγω όθιου ήλικίας, του Γυμνασιάρχου Χανίων κ. Έμ. Γενεράλη.

Στό ίδιο δε φέλλο δημοσιεύθηκε και ή εύαρέσκεια της Κυβερνήσεως προς αυτόν, για τίς μεγάλες ύπηρεσίας που προσέφερε στην πολιτεία, διδάσκων και καθοδηγών επί τόσα χρόνια, στο δόμο του καλού, τους έλληνοτάδες.

Επί τη ευκαιρία λοιπόν αυτή δημοσιεύομε ένα ανέκδοτο του κ. Γενεράλη.

Όταν, στα 1917—1918 τά πολιτικά πάθη έμειναντο στην Ελλάδα, ό κ. Γενεράλης, επειδή τά πολιτικά του φρονήματα ήσαν άντίθετα, μετετέθη από την τότε Κυβέρνηση από την Κρήτη στην Έδεσσα της Μακεδονίας. Ύπουνος της Παδείας τότε ήταν ό τίς Λακωνίσιος σήμερα, κ. Λίγκας.

Ό κ. Γενεράλης παρουσιάστηκε σ' αυτόν και διαπαιτηρήθηκε για την δικιενή αυτή μετεθεσι σε μέγος ήγρο και πηγρο πού, κατά τον χειμόνα, άκατάλληλο δε έντελώς για την ήλικία του.

Ό κ. Λίγκας του άπάντησε: — Στη Μακεδονία δεν σάς στέλνομε ως Γυμνασιάρχη, αλλά ως ένδικό άπόστολο. Είνε εκεί ή ένδικώς σας έπιάξεις και έχομε ανάγκη άνθρώπων, όπως είσθε σεις. Έν τούτους όμως ίδου το διάταγμα τίς μεταθέσεως σας λεικό. Προσθέστε σεις όμοια κολί της Ελλάδος, θέλετε. Έγώ το ύπογράφομ εις λεικό.

Ό κ. Λίγκας το ύπέγραψε πράγματι και το έδωσε στον Γενεράλη, ό όποιος πήρε την πένα από το ύπογραφικό γραφείο και πρόσθεσε στο λεικό μέρος τίς μεταθέσεως τίς δύο άντίς λέξεις: — «Έ δ ε σ σ α—Μ α κ ε ο ν ι α σ.

— Είστε γεναίος στρατιώτης! του είπε ό ταγματάρχης, σάβοντας από πάνω του.

Ό ήλαρχος, διατηρώντας πάντα την ίδια ήρεμία στο πρόσωπό του και την ίδια λάμψη στο βλέμμα, χτυπιόταν άγριωμένα, άναζητώντας το σπαθί του. Σ' ένα νύκτα του ταγματάρχου τέσσερες ούλιανοί τον κατέβασαν με κάποι στην αίθουσα και τον έτοιποθέτησαν κοντά στο τζάκι, άφού άναραν γύρω του δύο χειρά.

— Υποφέρετε πολύ; τον φώτισε ό Γερμανός ταγματάρχης πλησιάζοντας.

Καμία άπάντηση εκ μέρους του τραυματίου.

— Παρηγορηθήτε! Αυτά έχω ό πόλεμος... Πόλεμησατε όμως σέν λιντόνι, έξακολούθησε ό ταγματάρχης.

Άλλά βλέποντας ότι ό ήλαρχος παρέμενε άκίνητος και σιωπηλός, ανέκραξε:

— Είσαστε σεις λοιπόν ό άμμητος ήλαρχος! Έχω άκούσει τόσα για σας!... Θέλετε να πητε τίποτε;

Του πήγε ένα ποτήρι με νερό, αλλά ό πληγωμένος το έσπρωξε άπότομα και το έσπασε.

Η ότελλα έξο βογγούσε. Μέσα στο δωμάτιο ή σιάς διέγραφαν φανταστικά σχήματα στον τοίχο. Ό γέρος και ή Ίωάννα στεκόντουσαν άμωνοι σε μιά γωνιά.

Ό τραυματίας άνασπρωζόθηκε άξιαμνα, έφερε το χέρι του στο μέτωπο και είπε με ύπόκομη φωνή:

— Το χρόνος μου!

— Τι να τό κάνετε; του άπάντησε ό ταγματάρχης. Έσείς έχετε άνάγκη από προσέκρημα!...

— Το χρόνος μου! έανάελαβε ό ήλαρχος σίζωντας γύρω τον κλογγρό βλέμματα.

Έξακολούθησε μιά όλογοσύνηρη σιωπή.

Καλή γυναικα, είπε τόρα ό Γερμανός ταγματάρχης άπευθυνόμενος προς την Ίωάννα, έλα σε παρακαλώ να περιποιηθής αυτόν το γεναίον. Ίσως να σε δεχτή καλύτερα από μένα!...

Η Ίωάννα έπλησίασε τρέμοντας, αλλά ό ήλαρχος την άπομάζωνε ή ένα τον νεύμα.

— Το σπαθί μου! τραύλισε. Το σπαθί μου!...

Το σπαθί του τραυματίου που ήταν καταματωμένο, έτιγχε να βρούμεται άπάνω σ' ένα τραπέζι όπου το είχε άποθέσει κάποιος ούλιανός.

Ό ταγματάρχης το πήρε και το το έθωσε.

Τότε ό έτοιποδάντος άνασπρωζόθηκε, άρπαξε το σπαθί του, το φίλησε κι έτατα καταβάλλοντας μιά τελευταία ύπεράνδρωτη προσπάθεια τήσασε στα δύο!...

Ξαπλώθηκε ύστερα κάτω, τα μάτια του έσβόσαν, τά χέρια του παράλυσαν. Είχε πεθάνει!...

Η Ίωάννα που πληρώσε άμέσως να του καθαρίση το πρόσωπο από τά αίματα, άμρησε μια χραγνή και όπισθοχώρησε τρομαγμένη... Καθώς σφύγγαζε τά αίματα, το μαύρο νοσάκι του ήλαρχου έπεσε κάτω, σαν να ξεροζώθηκε άπ' τη θέσι του!...

— Μιά γυναικα!... Είνε γυναικα!... τραύλισε ή Ίωάννα έντρομη και σασπιμένη.

Ό ούλιανό πληρώσαν και ξεκομπίσαν το άμμητόμου του ήλαρχου.

Παγωμένο από τον θάνατο, μιά πάλλενκο κι' αλάβαστομο πρόβάλε μπρος στα έλληνατα μιά τού το στήθος τίς νεκρός.

Κανένας δεν μιλώσε!...

Είχαν άπομεινει βομβόι, σασπιμένοι, έμβρόντητοι!...

Μόνον ό Γερμανός άξιοματιώδης φηδύθηκε κάθε λίγο:

— Μιά γυναικα!... Μιά γυναικα κι' άξίσις για δέκα άντρες!...

Μιά ήρωίδα!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΗΤΣΑ

Ό διάσημος Γάλλος συγγραφέας και άρχηγός των βασιλοφρόνων Λέον Ντωιτέ, νύος του Άλφρον Ντωιτέ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΣΥΗ ΚΑΙ Η ΓΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ

Ό περίφημος λαϊκός μυθιστοριογράφος Εύγένιος Σήη, του όποιον πολλά έργα έχον μεταφραστεί καλαιότερα και στην έλληνηκή, μιά βραδιά πήγε μ' έναν φίλο του σε κάποιο Παρισινό έστιατόριο, όπου ήταν και μέθωναν για καλά.

Κατά τά μεσάνυχτα οι δύο φίλοι σηζώθησαν να φύγουν τρακίζοντας άπ' το μεθόσι. Ένώ όμως κατέβαιναν τις σκάλες, ό φίλος του Σήη γλώστηκε και στραμπούλιξε το πόδι του.

Τότε ό μυθιστοριογράφος, ό όποιος ήταν συγχρόνος και γιατρός του βασιλικού ναυτικού, τον μετέφερε στο σπίτι του κι' έμεινε όλη τη νύκτα άγρυπνος, καθισμένος δίπλα του και περιποιούμενος το πόδι του.

Όταν έσημέρωσε όμοις, έμεινε κατάλυκτος βλέποντας πώς ό φίλος του είχε στραμπούλιγμένα και τά δύο πόδια του. Καταλαδαινετε τί είχε συμβεί; Ό Σήη μέσα στο μεθόσι του, έπεχείρησε να γιάνη το γηγό πόδι του φίλου του, του παράσφιξε τον έλίδεσμο και το στραμπούλιξε κι' αυτό!...

